

La dona sense il·lusió.

Un relat de: [El meu secret](#)

Semblava que tot aquell temps que havia anat passant, com si res, en la seva vida, una vida plena de no-res, no havia significat res. Se sentia tal com quan era jove. Vital, curiosa, il·lusionada, viva? No. Mai no ho havia estat. Sempre havia estat una persona grisa, amb cara d'ocell rapinyaire, sense cap gràcia i amb forma de gaiato. Les dones esveltes que la roçaven carrer avall li feien enveja. Tot i així, mai no va desitjar ser com elles, perquè això hauria estat tenir un propòsit, tenir una il·lusió, i ella era la dona sense il·lusions, la dona que viu el dia a dia com si la vida fos un dia llarg i feixuc que mai no s'acaba.

Però aquell dia, diguem-li vida, o diguem-li el que vulguem, va acabar-se.

Fou una mort subtil. Una mort lenta, però no agonitzant. Una mort discreta, com tota la seva vida.

Havent dinat, s'assegué una estona a la seva butaca, per observar els estornells i els núvols negres que auguraven una forta tempesta.